

ПРИКАЗКА ЗА ГОЛЪМИЯ МЪРЗЕЛИВЕЦЪ

Имало едно много, много мързеливо момче.

Ако почнѣло да си казва името — то се наричало Дичо — като заказва първата сричка Д-и-и-и въ 8 часа, въ 9 часа ще каже ч-ч-ч-ч, въ 10 часа ще свърши съ о-о-о-о и чакъ въ 11 часа ꙗще си затвори устата.

Майка му не смѣяла да го прати на никаква работа, защото не знаела, кога ще се върне. Вървѣло бавно като охлювъ. Като стигнѣло въ бакалницата, сѣдало и чакало, докато всички хора си накупятъ, каквото искатъ. И, ако нѣкой го не попита — защо е дошло, седѣло и мълчало така до вечерята. Единъ път майка му го разбудила, а нему се спѣло още. То отишло въ единъ тъменъ жгълъ между стената и шкафа и седнало да си доспи. Спало и се събудило, но отъ мързелъ нито му се ставало, нито устата си отваряло да повика. По едно време майка му го потърсила. Търсила го навсѣкжде изъ къщи, гдето то обикновено се излежавало, търсила го въ градината, гдето по цѣлъ день седѣло въ тревата. Търсила го, но никжде го не намѣрила. Повикала и баща му, и дѣда му, и баба му, и чича му, и всичкитѣ му лели да го търсятъ. Търсили, търсили и пакъ не го намѣрили. Вечерята баща му решилъ да отиде да съобщи на полицията, че Дичо изчезналъ. На тръгване се отбилъ да си вземе отъ шкафа горното палто. И

що да види! Въ тъмния жгълъ седѣлъ и не мърдалъ мързеливиятъ Дичо.

И защото това момче било тъй много мързеливо и нищо не работѣло, то почнало да дебелѣе все повече и повече. Когато станало на 14 години, било тъй надебелѣло, че който го видѣлъ на улицата, спиралъ

се и казвалъ: — Чудно, какво дебело момче! И децата тичали около него, дърпали го за палтото и викали: „Шишко, Шишко“!

